

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Sub semnul Centenarului Marii Uniri (1 Decembrie 1918 - 1 Decembrie 2018)

Anul 2018 reprezintă un moment important în existența României ca Stat modern, unitar și liber, întrucât în cadrul acestuia întreaga obște românească este chemată să rememoreze cei 100 de ani, care s-au scurs de la acel moment luminos al istoriei românești: unirea tuturor românilor într-un singur Stat. La această lucrare de reflexie, de meditație și de învățăminte pe care trebuie să le extragă din istorie sunt invitați toți românii: cei din țară și cei din străinătate sau din diaspora românească.

De ce reprezintă acea dată un moment de cotitură în dănuirea ca neam de sine stătător a românilor? Ce semnificații are acea dată pentru contemporaneitate? Cum a fost posibilă realizarea visului de veacuri al românilor de a trăi împreună, într-un Stat unitar, independent și liber? Toate acestea sunt întrebări ce ar trebui să fie puse în contextul Centenarului, pentru a extrage din ele răspunsuri, care să aibă relevanță și asupra prezentului și viitorului României.

În primul rând, trebuie subliniat încă de la început faptul, că într-adevăr, Unirea cea Mare a însemnat un moment de cotitură în existența românească. Aceasta, deoarece românii nu au mai fost dispersați în diferite regiuni separate, care împiedicau o comuniune reală și o conlucrare eficientă între toți vorbitorii aceleiași limbi, între mărturisitorii aceleiași credințe creștine (cei mai mulți dintre ei fiind mărturisitori ai credinței ortodoxe) și care erau cu toții animați de aceleași simțăminte și dorințe. După acea dată, nimic nu a mai rămas așa cum stăteau lucrurile mai înainte, ci totul a primit o nouă dinamică, o mai reală convergență și conlucrare între toți cei care locuiau pe teritoriul României unificate. De acel eveniment și de dănuirea lui pe mai departe depinde însăși identitatea, forța, creativitatea și impactul României în context nu numai național, ci și internațional.

În al doilea rând, realizarea visului de veacuri al românilor de a trăi împreună a fost posibil datorită mai multor coordonate ale existenței românești. Prima și,

cred, cea mai importată realitate a fost aceea, că românii s-au simțit legați unii de alții, indiferent de locul unde au locuit, prin unitatea de credință ortodoxă pe care au mărturisit-o din moși-strămoși. Această unitate de credință pe care au cultivat-o din generație în generație a fost factorul coalizant al energiilor lor, al comuniunii inimilor, al convergenței aspirațiilor și al dorințelor lor legitime, atât din punct de vedere religios, cât și din punct de vedere cultural, social, național și, în anumite împrejurări, chiar politic. Fără acest liant atât de important, care îl reprezenta această galerie a autenticelor valori românești, greu s-ar fi putut realiza marile proiecte naționale, pe care le-au imaginat și le-au pus în operă spiritele luminate ale românilor.

Un alt aspect relevant, care a favorizat împlinirea dezideratului unității naționale a fost și acela, că spiritele luminate ale românilor s-au transformat în purtătorii de mesaj și de acțiune concretă, în direcția urmăririi cu tenacitate a visurilor națiunii. Fără acești purtători de drapel, cu greu s-ar fi putut înlăptui acest vis milenar: unirea tuturor românilor într-un singur Stat.

Acest tablou al conjuncturilor favorabile ar fi incomplet, dacă nu am aminti și de contextul internațional, care a încurajat afirmarea identității naționale a popoarelor din fostul Imperiu austro-ungar, așa cum le-au subliniat cu forță și argumentat așa numitele teze wilsoniene, adică ale Președintelui Statelor Unite ale Americii, Woodrow Wilson, cel de-al douăzeci și optulea Președinte al Americii. În baza principiilor wilsoniene, Marile Puteri au recunoscut unirea Basarabiei, a Bucovinei, a Maramureșului, Crișanei, Banatului și Transilvaniei cu Regatul României. Woodrow Wilson a rămas, astfel, în istorie drept unul dintre binefăcătorii poporului român.

Anul Centenarului – 2018 – a polarizat atenția multor români asupra a ceea ce a însemnat acest eveniment crucial din istoria României.

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Fiule al lui David, fie-ți milă de noi! Duminica a XXXI-a după Rusalii (a vindecării orbului din Ierihon)

„În vremea aceea, pe când se apropia Iisus de Ierihon, un orb ședea la marginea drumului și cerșea. Și, auzind mulțimea trecând, el a întrebat: ce este aceasta? Și i-au spus lui că trece Iisus din Nazaret. Atunci el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-ți milă de mine. Iar cei care mergeau înainte îl certau, ca să tacă; el însă și mai tare striga: Fiul lui David, fie-ți milă de mine! Iar Iisus s-a oprit și a poruncit să-l aducă la Dânsul; și, când s-a apropiat, l-a întrebat, zicând: ce vrei să-ți fac? Iar el a spus: Doamne, să văd. Și Iisus i-a zis: vezi! Credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și a mers după Iisus slăvind pe Dumnezeu, și tot poporul, văzând aceasta, a dat laudă lui Dumnezeu.” (Luca 18, 35-43)

În Duminica a XXXI-a după Rusalii, Sfântul Evanghelist Luca ne așază înaintea ochilor noștri duhovnicești, una dintre cele mai edificatoare minuni săvârșite de Domnul Iisus Hristos asupra umanității: vindecarea orbului din Ierihon.

Pericopa evanghelică care s-a citit în cadrul Sfintei Liturghii, are o multitudine de învățături, care ne sunt de folos în urcușul nostru duhovnicesc, în această vreme a postului Nașterii Domnului. În mod cu totul special, putem să observăm faptul, că un element principal în vederea obținerii vindecării orbului din Ierihon îl constituie, iubirea milostivă a Logosului Întrupat, iar pe de altă parte credința stăruitoare și puternică a celui care a cerut Mântuitorului tămăduirea.

Cu siguranță, acest om a fost marginalizat de concetățenii săi și în același timp frustrat de această neputință a trupului său. Cu toate acestea, el nu a încetat să creadă că poate să primească bucuria de a vedea lumina soarelui. Una dintre cele mai mari încercări ale vieții unui om o reprezintă lipsa vederii minunățiilor create de Dumnezeu. Această neputință s-a abătut și asupra acestui om din cetatea Ierihonului. În

același timp, acest bolnav era încercat și de dimensiunea socială, care era foarte precară: „Și când s-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum cerșind” (Luca 18, 35).

Textul scripturistic nu menționează cu exactitate dacă acest om avea familie sau rude apropiate care să îl ajute, dar este cert că o persoană îl ducea pe acesta să-și câștige existența din cerșetorie. O tristețe adâncă s-a așternut asupra sufletului său, și aceasta era singurătatea. Deși prin locul unde el cerșea, treceau foarte mulți oameni, totuși se simțea singur și fără ajutor, datorită faptului că nimeni nu putea să îi ofere acel mare dar de care el avea nevoie, vederea.

Însă, în orice provocare sau încercare a vieții, există o soluție care nu este de ordin uman, ci de ordin divin, adică Mântuitorul Iisus Hristos din Nazaret, Cel care oferă singura șansă acestui om.

Dacă vom lectura paginile Sfintei Scripturi, vom observa faptul că atunci când Mântuitorul mergea prin cetăți și propovăduia, mulțimile îl impresurau și în același timp îl ascultau, după cum s-a întâmplat și aici.

Continuare în pagina 2

Pr. Florin-Ioan AVRAM

Din sumar

► Începutul Postului Nașterii Domnului în Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” Arad
pagina 3, Pr. Ioan Lazăr

► Știri
pagina 4

Sub semnul Centenarului Marii Uniri...

Urmare din pagina 1

Un adevărat omagiu impresionant și cuprinzător adus Centenarului îl reprezintă inaugurarea prin târnosire (sfințire) a Catedralei Mântuirii Neamului sau, simplu, Catedrala Națională. Aceasta reprezintă, de fapt, singurul proiect cu adevărat major, epocal, pe care Biserica Ortodoxă Română îl aduce drept omagiu celor care au luptat și s-au jertfit, pentru ca toți românii să poată trăi, în prezent și în viitor, într-un Stat unitar și liber. Începând cu acest an – 2018 – românii ortodocși vor avea și ei un locaș sfânt închinat preamării lui Dumnezeu, dar, și în semn de recunoștință adusă jertfei eroilor neamului românesc. Așadar, și românii vor avea un locaș de închinare, o Catedrală Națională, asemenea celorlalte popoare ortodoxe, romano-catolice sau protestante ale Europei, care au înălțat spre ceruri, adevărate monumente de artă și credință întru slava lui Dumnezeu și drept recunoștință a oamenilor față de Cel Prea Înalt, și care constituie până astăzi monumente de atracție turistică pentru milioane de vizitatori din întreaga lume.

Centenarul Marii Uniri reprezintă pentru românii de pretutindeni o adevărată șansă de a înțelege mai bine trecutul lor istoric, de viață și credință, având privilegiul de a extrage din bogăția lui deosebită de semnificații noi perspective și oportunități pentru prezentul și viitorul României.

Nu plânge, maică Românie!

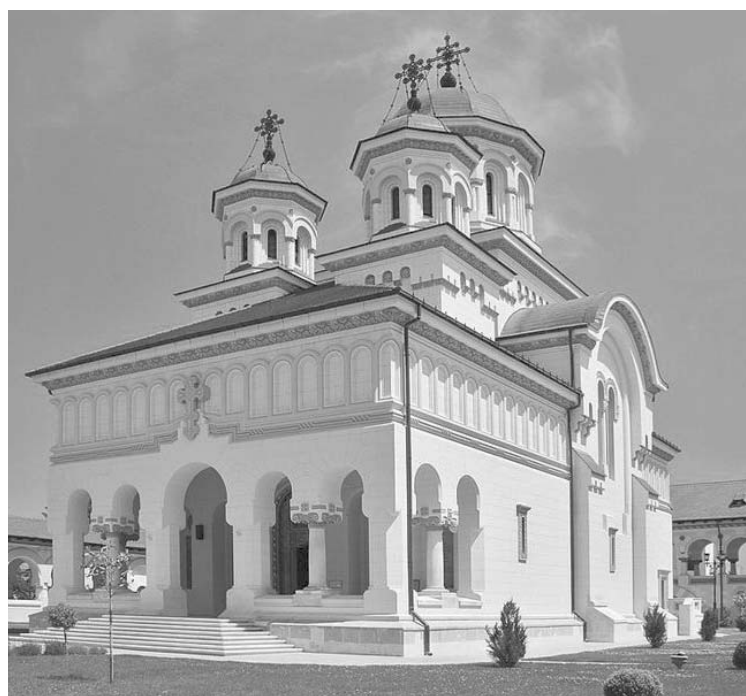
Nu plânge, maică Românie,
Că am să mor neîmpărtașit!
Un glonț pornit spre pieptul tău,
Cu pieptul meu eu l-am oprit...

Nu plânge, maică Românie!
E rândul nostru să luptăm
Și din pământul ce ne arde
Nici o fărâmbă să nu dăm!

Nu plânge, maică Românie!
Pentru dreptate noi pierim;
Copiii noștri, peste veacuri,
Onoare ne vor da, o știm!

Nu plânge, maică Românie!
Adună tot ce-i bun sub soare;
Ne cheamă și pe noi la praznic,
Când România va fi mare!

Versuri găsite în ranița unui soldat mort în toamna anului 1918, pe muntele Sorica, din Carpații de Curbură

Fiule al lui David, fie-Ți milă de noi!

Urmare din pagina 1

Orbul, când a auzit că o mulțime de oameni trece pe cale, s-a înspăimântat neștiind ce se întâmplă, și fiind nedumerit, întreabă: „ce se întâmplă?” Luca (18, 36), iar mulțimea îi răspunde că: „trece Iisus Nazarineanul” (Luca 18, 37). Auzind orbul de acest lucru, cu siguranță sufletul său a tresălit de bucurie, știind de puterea dumnezeiască a lui Mesia din care izvorăște tămăduirea mult așteptată de acesta.

Orbul auzind doar de numele lui Iisus a început să strige: „Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!” (Luca 18, 38).

La un moment dat, acest orb a fost atenționat să nu mai strige după Domnul Iisus, de către cei din jurul său, crezând poate aceștia că orbul va cere hrană sau bani. Cu toate aceste opreliști venite din partea celor din jur, orbul nu înceta să strige, ci cu mult mai multă încredere striga, prin aceasta arătând dorința lui arzătoare de a primi vindecarea. El avea în sufletul său acea încredere în puterea Fiului lui Dumnezeu și era conștient de faptul că doar Acesta poate să îi redea lumina ochilor.

Un lucru foarte interesant este că, cu când Domnul Iisus se apropia mai mult de acest orb, cu atât acesta striga și mai tare: „Fiule al lui David, miluiește-mă” (Luca, 18,39).

De aici reiese marea lui încredere în Hristos Domnul.

Spre finalul pericopei, vedem cum Domnul Iisus se apropie de acest orb și în cele din urmă îl vindecă în mijlocul mulțimii: „Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul care văzuse a dat laudă lui Dumnezeu” (Luca 18, 43).

Din acest text scripturistic, putem să înțelegem faptul, că Mântuitorul nu este nepăsător față de rugămințile sau cererile celor aflați în suferință și cuprinși de diferite boli trupești sau sufletești, care au o credință puternică.

De cele mai multe ori, Domnul Hristos înainte de a vindeca pe cineva, dorește să vadă cât de mare și puternică este credința acestuia. Ne punem întrebarea: „de ce?”. Tocmai pentru faptul că Domnul vrea să vadă dacă ei se află într-o sinergie cu El, în lucrarea aceasta de tămăduire și în același timp, de refacere a legăturii lor personale cu Izvorul tămăduitor, care este Iisus Hristos, Domnul.

De asemenea, Evanghelia ne mai indică un lucru foarte important, acela că după ce orbul a fost vindecat, acesta l-a urmat pe Mântuitorul, ceea ce denotă faptul că orbul este recunoscător față de binele pe care l-a primit în dar de la Cel care este Binele Absolut.

Vedem că orbul dintr-un cerșetor care stătea la marginea

drumului, a devenit un profund misionar-mărturisitor, slăvind pe Dumnezeu în toate zilele sale, propovăduind neîncetat minunea care s-a petrecut cu el.

Orbul din Ierihon a conștientizat că odată cu reprimirea vederii trupești, viața lui s-a schimbat radical, primind o viață nouă. Este important să înțelegem din această minune săvârșită de Domnului Iisus Hristos, că Acesta își arată iubirea milostivă celor care cu adevărat cred în puterea Lui tămăduitoare.

În contemporaneitate este necesar să încercăm să urmăm exemplul acestui orb. De foarte multe ori și noi suntem orbi, deși nu trupește, poate duhovnicește. Suntem chemați să strigăm și noi: „Fiule al lui David, fie-Ți milă de noi!” (Luca 18, 39), și cu siguranță Dumnezeu ne va slobozi și pe noi din această orbire duhovnicească. La căpătâiul acestei vindecări duhovnicești trebuie să stea credința puternică, rugăciunea stăruitoare și de asemenea recunoștința pe care o datorăm zi de zi Izvorului vieții și al nemuririi - Iisus Hristos Domnul.

Așadar, având aceste aripi, credința și rugăciunea, să ne înălțăm duhovnicește și să progresăm neîncetat în urcușul nostru duhovnicesc spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire.

Amin.

IPS Părinte Timotei a primit Înalta distincție a Colanului Centenar

În seara zilei de 14 noiembrie 2018, Ierarhii Arhiepiscopiei Aradului, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului au participat la ședința festivă comună a Consiliului Local al Municipiului Arad și a Consiliului Județean Arad, dedicată sărbătoririi Anului Centenar.

Cu acest prilej, s-a semnat Acordul de Cooperare Ialoveni, Republica Moldova – Arad, România, moment urmat de acordarea distincțiilor și medaliilor pentru cei care, de-a lungul timpului, și-au adus contribuția la dezvoltarea și promovarea orașului și județului Arad.

Medalia Centenar a fost decernată tuturor prefectilor, parlamentarilor arădeni și consilierilor locali și județeni, din toate mandatele, începând din 1990 până în prezent.

De asemenea, reprezentanții tuturor unităților administrativ-teritoriale ale județului Arad au fost distinși cu ordinul Centenar, pe care l-au primit în numele comunităților pe care le reprezintă.

Chiriarhul arădean, Înaltpre-

sfințitul Părinte Timotei, a primit Înalta distincție a Colanului Centenar. Aceași distincție a fost acordată și primarului municipiului Oradea, Ilie Bolojan, primarului municipiului Sibiu, Astrid Fodor, al cărei reprezentant, consilierul Paul Mezei, a preluat Colanul în numele domniei sale, precum și primarului municipiului Arad, Gheorghe Falcă.

Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a rostit un cuvânt de mulțumire pentru aprecierea dată prin decorare și pe care potrivit și celor expuse se raportă la locul Bisericii în toate momentele care au condus la actul Marii Uniri de la 1 decembrie 1918. Cultele religioase însele

au fost în înțelegere pentru ceea ce înseamnă unitatea întregului popor la care o contribuție de seamă o are Biserica Ortodoxă Română, împletindu-și mereu viața cu a Patriei și neamului, cum odată cu Centenarul Marii Uniri arată și Anul omagial al unității de credință și de neam în întreaga Sfântă Patriarhie. De asemenea, Chiriarhul arădean a adresat felicitări tuturor celor premiați la acest moment festiv, angajându-se din partea Arhiepiscopiei de a fi mereu vrednici de meritele înaintașilor promovându-le în propria noastră activitate legată de cerințele vremii și a oamenilor.

Protos. Iustin POPOVICI

Prima săptămână a Postului Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, a fost și pentru studenții Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad o perioadă de sfințire a gândurilor, trupului și sufletului, prin participarea la slujbele din Capela Facultății, prin înfrânare de la mâncare și băutură, prin înmulțirea rugăciunii personale și alte nevoițe prin care au căutat dobândirea darurilor dumnezeiești.

Pe lângă predicile și catehezele susținute de studenți în această perioadă,

Începutul Postului Nașterii Domnului în Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” Arad

diminețile duhovnicești au fost un bun prilej și pentru cadrele didactice ale Facultății de a adresa cuvinte de folos pentru studenți. Astfel în cuvântul său, Pr. Lect. Dr. Adrian Murg a prezentat schematic câteva dintre învățăturile biblice despre post. În primul rând faptul că atât la începutul Vechiului cât și al Noului Testament regăsim ispita mâncării: Adam cel vechi gustă din pomul oprit, încălcând porunca lui Dumnezeu, dar Mântuitorul Iisus Hristos, Noul Adam, demască viclenia și minciuna diavolului și ne încredințează că foamea omului este în primul rând o dorire după Dumnezeu, Dăruitorul și Păstrătorul vieții noastre. S-a subliniat și caracterul jubiliar al postului (Isaia 58; cf. Levitic 25), care are în centru ideile de eliberare și restaurare a omului atât pe plan personal cât și comunitar și de reorientare a sa spre Chipul după care a fost creat. Și, în al treilea rând, pornind de la profeții Moise și Ilie, s-a vorbit despre postire ca pregătire a omului pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Perioadele de post dinaintea marilor praznice se întemeiază pe pre-

supunerea că sărbătoarea prilejuiește o întâlnire cu Dumnezeu, care culminează într-un ospăț ceresc, după cuvântul Scripturii: „Iar ei au văzut pe Dumnezeu, apoi au mâncat și au băut” (Ieș 24, 11).

Părintele Caius Cuțaru, director de Departament în cadrul Facultății noastre, a tâlcuit câteva imne din Postul Nașterii Domnului. Astfel, imnul Hristos se naște slăviți-L, ne arată că Sărbătoarea Nașterii Domnului, este actuală, nu este ceva din istorie. Hristos se naște acum. Sfântul Atanasie cel Mare spune că Dumnezeu s-a făcut om, pentru ca omul să se îndumnezeiască. Dar pentru a ajunge la îndumnezeire omul trebuie să se înalțe, să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu. Pentru aceasta trebuie o îndelungă pregătire. Maica Domnului s-a pregătit îndelung pentru a-L naște pe Hristos. Dumnezeu a pregătit neamul omenesc pentru trimiterea Fiului Său în lume. Sărbătoarea Nașterii Domnului, ne arată că nașterea lui Hristos în sufletele noastre trebuie să fie reală. Omul trebuie să-i pregătească lui Hristos un

loc unde să-și plece capul. Imnele Postului Nașterii Domnului sunt pline de chemări la pocăință. Chiar dacă nu avem un canon al pocăinței precum în Postul Mare, această perioadă este o perioadă de pocăință, de curăție sufletească. Mai mult suntem îndemnați a uni pocăința cu milostenia. Pildă în acest sens fiind Sfântul ierarh Nicolae, cinstit la mijlocul perioadei Postului Nașterii Domnului. El a îmbinat în chip minunat pocăința cu milostenia. Postul Nașterii Domnului, este un post al bucuriei, la capătul lui primim vestea cea bună a venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu, un prilej de a-L cunoaște pe Dumnezeu și a dobândi astfel fericirea Împărăției cerurilor precum învață troparul praznicului: „Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție”.

Pr. Ioan LAZĂR

Taina Pocăinței (Spovedania)*

Asemenea volumelor anterioare, și anume, cele referitoare la Sfânta Taină a Botezului și Mirungerii, prezentul volum se înscrie în tematica generală a studiului privind *Temeiurile biblice neotestamentare cu privire la oficierea Sfintelor Taine și Ierurgii*, avându-l ca autor pe Părintele Prot. Ioan Bude.

În *Preliminariile* prezentului studiu (p. 11-17), autorul se referă la Pocăință, deopotrivă ca virtute și Taină, și arată că exceptând Dumnezeiasca Euharistie, Taina Pocăinței este considerată „cea mai mare și mai binecuvântată Taină care ne-a fost lăsată de Mântuitorul spre a ne pregăti cel mai bine pentru ceruri. Niciun păcat de pe pământ nu este de neiertat pentru Dumnezeu iubirii Dumnezeu se odihnește în omul care se pocăiește, oricât de păcătos ar fi el. Dumnezeu dorește doar mărturisirea greșelii, apoi totul se va încheia cu bine. Lacrimile curățesc inima, mintea, trupul și fac, în felul acesta, fără prihană, orice exprimare a omului... Pocăința șterge păcatele chiar și din amintirea lui Dumnezeu și le arată ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Dacă nu ni s-ar fi dat pocăința, nimeni nu s-ar mai fi mântuit”.

În același timp, iubirii Sale iertătoare, Mântuitorul conferă o unică și specială putere duhovnicilor, spunând: „Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega și în cer” (Matei 18,18; Ioan 20,23). De aici însă rezultă și marea responsabilitate a duhovnicilor chemați să păstorească „Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu scump sângele Său... nu ca și cum ar fi stăpâni peste Biserici, ci pildă făcându-se turmei” (Fapte 20, 28-29; I Petru 5, 1-3)

Din textele neotestamentare prezentate de autor în partea a II-a a stu-

diului (Botezul lui Ioan – precursorul neotestamentar al Tainei Pocăinței (Spovedaniei), rezultă clar că în Evangheliile sinoptice nu există nicio echivalență valorică și nici vreun raport tipologic, prefigurativ, între botezul lui Ioan – primit și de Iisus – și Botezul creștin, ci numai între botezul lui Ioan și Sfânta Taină a Pocăinței, sau a Spovedaniei, fapt confirmat și de mărturiile Sfântului Ioan Botezătorul din Evanghelia a IV-a.

În partea a III-a: *Taina Pocăinței (Spovedania) în Sfintele Evanghelii*, totul se amplifică, în sensul că textele celor patru evangheliști reproduc, fiecare în stil propriu, instantanee memorabile și de-a dreptul impresionante din minunata operă de iubire și de iertare a Fiului lui Dumnezeu întrupat față de lume și față de oameni, după cum El însuși mărturisește: „Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut” (Matei 18, 11). Si anume, caută și mântuiește, iertându-i pe cei socotiți deja pierduți, fapt ce reiese cu claritate chiar din textele biblice selectate cu mare grijă de autor, păstrându-le mireasma autentică a sensului imediat, sau cel de la „fața locului” din fiecare Evangheliie (p. 31-39).

Din cele până aici tratate, vedem că întâlnirea tainică și nemijlocită dintre Dumnezeu și om, cu prioritate Hristos este Cel care se apleacă în căutarea „oii pierdute”: „Căci Fiul lui Dumnezeu a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut” (Luca 19, 10).

În același timp, autorul evidențiază efectul iubirii iertătoare a lui Hristos, ca o reșezare a dreptății originare pe care omul a pierdut-o prin păcat; precum e crezul fiului risipitor care „mort a fost și a înviat; pierdut a fost și s-a aflat” (Luca 15,24).

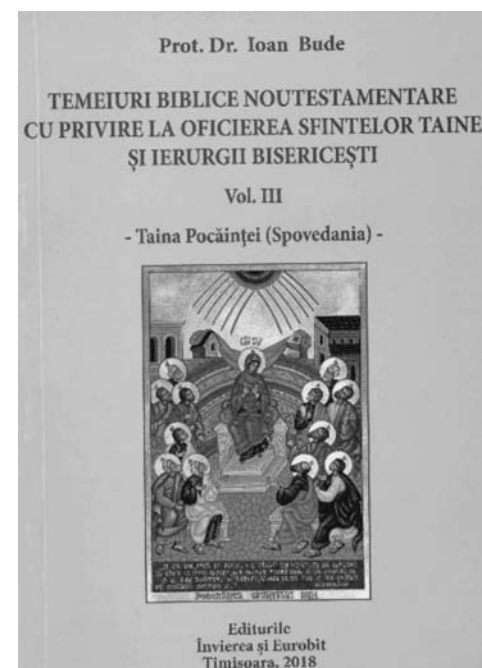
Mai departe, începând cu cartea *Faptele Apostolilor* urmată de *epistolele pauline* și cele *sobornicești*, autorul ne prezintă modul de aplicare în viața Bisericii creștine primare a normelor pastorale

referitoare la Taina Pocăinței, ce-și au originea în Evanghelia Mântuitorului. În acest context sunt analizate la început păcatele împotriva Duhului Sfânt și cel al simoniei, identificate la Simon Magul și sancționate de Sfântul Apostol Petru, precum și actul de profundă pocăință și convertire a Sfântului Apostol Pavel, de care se leagă numele lui Anania din Damasc, rânduit de Hristos cel înviat să fie duhovnicescul și preotul botezător al Sfântului Pavel, devenit astfel *primul preot duhovnicesc din istoria creștinismului*.

Prin scrierile sale adresate cu inegalabil tact pastoral tuturor neamurilor din Imperiul Roman, Sfântul Apostol Pavel predică pocăința cu mult spirit misionar atât pentru păcatele „omului vechi”, cât mai ales ca o „înnoire a minții” (metanoia) ca schimbare a profunzimii vieții, ca biruință a „omului nou”, prin dobândirea „gândului lui Hristos”, ca mentalitate, comportament și destin.

Din multitudinea textelor având ca temă pocăința, reținem două cazuri mai aparte, și anume spovedirile în masă, semnalate de autor, atât ca urmare a activității misionare pauline din Efes (Fapte 19,18-19), unde mărturisirea publică nu era tocmai un act de pocăință al unor păgâni, ci chiar a multora „dintre cei ce crezuseră” deja și apoi au căzut din nou în aceleași păcate mai vechi (precum vrăjitoria), cât și cea practică în misiunea pastorală de Sfântul Iacob, cel dintâi episcop al Ierusalimului (Iacob 5,16), al cărui îndemn pastoral de recuperare a celor „rătăciți de la adevăr” (Iacob 5,19-20), nu este altceva decât aplicarea învățăturilor Evangheliiei lui Hristos.

Ca un corolar al textelor referitoare la pocăință, se impune formularea sintetică enunțată de către Sfântul Apostol Ioan din prima sa epistolă: „Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi. Dacă

mărturisim păcatele noastre, El (Hristos) este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este în noi... și dacă a păcătuit cineva, îl avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru ale lumii întregi.” (I Ioan 1, 8-10; 2, 1-2).

Prin calitățile de fond și de formă, care rezidă în respectarea regulilor exegetice într-o exprimare vie și coerentă, autorul a reușit să ofere prin prezentul studiu, un „material didactic” folositor deopotrivă celor ce se îndelețnesc cu predarea cunoștințelor biblice, cât și credincioșilor darnici să cunoască și să aplice în viața duhovnicească virtutea și Taina Pocăinței (Spovedaniei), spre a se putea împărtăși cu vrednicie cu Trupul și Sângele Domnului.

În acest context, așteptăm cu interes apariția celui de al IV-lea volum, anunțat deja, referitor la „Temeiuri biblice neotestamentare despre Sfânta Euharistie”.

Pr. Sorin COSMA

* Prot. Dr. Ioan Bude, *Temeiuri biblice nou-testamentare cu privire la oficierea Sfintelor Taine și Ierurgii bisericești*, vol. III, *Taina Pocăinței (Spovedania)*, Editurile Învierea și Eurobit, 2008, 157 p.

STIRI

Sfințirea picturii Catedralei Arhiepiscopale „Sfânta Treime” din Arad

Duminică, 9 decembrie 2018, începând cu ora 9.30, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, va sfinți pictura Catedralei Arhiepiscopale din Arad, prima catedrală Eparhială construită după anul 1989.

După sfințire, începând cu orele 10.00 ierarhul va

prezida Sfânta Liturghie oficiată în lăcașul de cult cu hramul Sfânta Treime.

În seara aceleiași zile de la orele 17.00 va avea loc un concert de colinde, după slujba Vecerniei, concert susținut de corul Catedralei, informează Eparhia Aradului.

Patriarhul Ecumenic și Patriarhul României au sfințit Catedrala Mântuirii Neamului

Mii de credincioși din țară și diaspora au asistat duminică la un moment istoric pentru România: Sanctitatea Sa Patriarhul Ecumenic Bartolomeu și Preafericitul Părinte Patriarh Daniel au sfințit Catedrala Mântuirii Neamului. Proiectul a apărut imediat după Războiul de Independență, dar s-a concretizat la 100 ani după Marea Unire, în timpul Patriarhului Daniel al României, sfințirea catedralei din Dealul Arsenalului reprezentând momentul definitiv pentru Anul Centenarului.

Cei doi patriarhi au ajuns la Catedrala Națională în jurul orei 08:43.

După înveșmântare, Patriarhul Ecumenic și Patriarhul Daniel împreună cu soborul slujitor, din care au făcut parte ierarhi străini și români, au ieșit în pridvorul lăcașului de cult unde a început slujba de sfințire.

Potrivit rânduielii, au avut loc mai multe momente liturgice în exteriorul catedralei, lăcașul de cult fiind uns cu Sfântul și Marele Mir și stropit cu Agheasmă.

Apoi, soborul slujitor condus de Patriarhul Ecumenic a intrat în sfântul altar unde a continuat rânduiala sfințirii catedralei aflată în Dealul Arsenalului.

La finalul slujbei, Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop vicar patriarhal, a dat citire actului de sfințire semnat de Patriarhul Ecumenic

Bartolomeu, Patriarhul Daniel și toți ierarhii prezenți.

În document a fost prezentată sintetic istoria Catedralei Mântuirii Neamului, pornind de la perioada de după Războiul de Independență până în prezent.

Au fost enumerate principalele etape parcurse în acest răstimp de peste o sută de ani și a fost evidențiat momentul punerii pietrei de temelie în anul 2007.

„Împlinind dorința înaintașilor săi, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, după întronizarea sa ca Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române (30 septembrie 2007), a reluat cu prioritate proiectul Catedralei Mântuirii Neamului și a săvârșit slujba de punere a pietrei de temelie pe amplasamentul din Dealul Arsenalului, la 29 noiembrie 2007, în ajunul sărbătorii Sfântului Apostol Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României”, se menționează în actul sfințirii.

După citirea actului, Părintele Patriarh Daniel a mulțumit celor care au ajutat la construirea Catedralei Naționale, dar și celor care vor sprijini, în continuare, acest proiect național.

„Sperăm ca peste trei ani să revenim la sfințirea picturii în această catedrală”, a spus Preafericirea Sa evidențind dorința de a finaliza lăcașul de cult din Dealul Arsenalului într-un timp relativ scurt.

Totodată, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și-a exprimat recunoștința față de cei care au răspuns invitației de a participa la slujbele oficiate cu prilejul sfințirii, în pofida vremii răcoase și a anunțat că toți credincioșii vor avea posibilitatea să intre și să se închine în sfântul altar până joi inclusiv.

„Suntem onorați de prezența Sanctității Sale Bartolomeu Patriarhul Ecumenic și de prezența dumneavoastră, a credincioșilor. Să ne dăruiască Dumnezeu sănătate și mântuire, pace și bucurie întru mulți și binecuvântați ani”, a spus Preafericirea Sa.

La eveniment au asistat peste 30.000 de credincioși, precum și numeroase oficialități centrale și locale.

Slujba de sfințire a fost urmată de prima Sfântă Liturghie oficiată în Catedrala Națională, slujbă prezidată de Patriarhul Ecumenic.

Arhiepiscopia Aradului prezintă la marele eveniment al tânosirii Catedralei Naționale

Unic și extraordinarul eveniment al tânosirii Catedralei Naționale a cuprins prin anvergura sa, națională și bisericească, întreaga țară și o bună parte din lumea ortodoxă. La acest eveniment istoric a luat parte și Arhiepiscopia Aradului, prin întâi stătătorul ei, Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Timotei care a făcut parte din soborul arhierilor slujitori, alături de membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și de delegația Patriarhiei Ecumenice, în frunte cu Sanctitatea Sa Bartolomeu, Patriarhul Ecumenic. Tot din acest sobor a făcut parte și Preasfinția Sa Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului. Ca reprezentat al preoșimii arădene și al școlilor teologice din Arhiepiscop-

copia Aradului, din soborul slujitorilor a făcut parte Preacucernicul Părinte Prof. Univ. Dr. Cristinel Ioja, Decanul Facultății de Teologie din Arad.

Cei doi ierarhi arădeni au fost însoțiți de către Arhid. Mircea Proteasa, Consilier economic al Arhiepiscopiei Aradului și de către Arhid. Lect. Dr. Tiberiu Ardelean, Inspector eparhial.

Pelerini din Arhiepiscopia Aradului la sfințirea Catedralei Mântuirii Neamului

Un grup de 55 de persoane din Arhiepiscopia Aradului au participat duminică, 25 noiembrie, la momentul istoric al sfințirii Catedralei Mântuirii Neamului din București. Pelerinajul a început sâmbătă seara, când a avut loc plecarea spre București. La primele ore ale dimineții, credincioșii arădeni au ajuns în capitală, s-au închinat și au sărutat părțile din moaștele Sfintei Ecaterina și din mâna Sfântului Apostol Andrei, ocrotitorul României și al Catedralei Naționale. Moaștele au fost aduse special în țară cu prilejul acestui eveniment și au fost adăpostite la paraclisul din apropierea Catedralei Naționale.

După închinare, credincioșii și-au ocupat locul pe platoul special amenajat pentru pelerini și au participat cu emoție la slujba de sfințire a lucrărilor și la Sfânta Liturghie.

Din grup au făcut parte credincioși ai mai multor parohii din municipiu și județ, în frunte cu preoții conf. univ. dr. Caius Cuțaru (Parohia Gai), Sorin Higioșan (Parohia Zădăreni), Mirel Lazăr și Alin Bosancu (Parohia Șetin). Printre pelerini s-au numărat și 13 elevi seminariști, însoțiți de Marius Lăscoiu-Martin, profesor de Muzică Bisericească. Deplasarea credincioșilor s-a făcut prin intermediul agenției Basilica Travel Arad, reprezentată de domnul Valentin Viliga.

Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaradului.ro

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.